

Libris Holly Webb
Respect pentru oameni și cărți

LEOPARDUL ZĂPEZILOR

CAPITOLUL UNU

Isabelle se uită la grupul de copii care se îndrepta spre casa vecină zornăindu-și cănile de tablă. Trotuarul acoperit de promoroacă și de băltoace înghețate era alunecos, și una dintre fete fu cât pe ce să cadă. Doi tovarăși se repeziră să-o țină, și toată lumea izbucni în râs.

„Dac-aș fi fost acasă, aş fi ieșit și eu la colindat cu prietenii“, se gândi Isabelle. Închise ușa casei și se sprijini de ea, oftând. Cam pe vremea asta, câțiva dintre colegii ei de la școala dinainte mergeau să colinde la azilul de bătrâni. Probabil prietenii ei

aveau să se ducă săptămâna asta. Isabelle clipi de mai multe ori uitându-se la felicitările de Crăciun atârnate de o sfoară pe balustrada de la intrare. Lucy îi trimisese una, și Ellie – niște felicitări foarte frumoase, cu sclipici, în care-i scriau cât de dor le era de ea și cum școala nu mai era aceeași după plecarea ei. Amândouă o făcuseră să râdă – Isabelle parcă le și auzea. Dar ar fi fost cu totul altceva să fie acolo cu ele.

Acum, când deschise ușa, zărise vreo doi elevi din noua ei clasă. Un băiat chiar o recunoscuse și-i făcuse cu mâna – frumos din partea lui. Dar Isabelle se simțea oricum o străină. Nu fusese invitată și ea la colindat. La școala cea nouă, nimeni nu știa că-i place să cânte.

– A fost frumos, aşa-i? se întoarse mama zâmbitoare din bucătărie.

Colindătorii strângneau bani pentru secția de pediatrie a spitalului local, și mama se dusese să-și pună portofelul înapoi în geantă.

– Chiar pot să spun că am intrat în atmosfera Crăciunului!

Fetița dădu din cap. Ar fi vrut și ea să intre în atmosfera sărbătorilor, dar se simțea în același timp foarte tristă.

Surioara ei mai mică, Tilly, țopăia încolo și-ncoace pe hol cântând „zurgălăi, zurgălăi, veseli zurgălăi“ și imitând clinchetul clopoțelor. Era cântecul ei preferat de sărbători, dar n-avea decât patru ani și nu ținea minte restul cuvintelor.

– „Se aud prin câmpii, peste munți și văi“, încercă să-i sufle Isabelle, dar Tilly n-o asculta.

– N-are rost, îi șopti mama. Hai vino să bei niște ciocolată caldă! Copiii au cântat foarte frumos, dar era frig în ușă. Nu m-as

mira dacă ar ninge în curând – chiar au zis că s-ar putea. Ăsta e unul din lucrurile bune când locuiești mai în nord, nu-i așa? Și bag mâna-n foc că aici zăpada rămâne mai curată. N-o să se facă flescăraia aia murdară din oraș.

Isabelle nu zise nimic. Nu credea că zăpada ar fi putut să compenseze lipsa tuturor prietenilor ei și faptul că trebuia să meargă la o școală nouă cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Părinții le explicaseră de ce luaseră decizia de a se muta – ca să poată avea și ei propriul magazin în loc să lucreze pentru alții. Că ei erau foarte încântați. Și că acum aveau să locuiască foarte aproape de bunici – ceea ce era într-adevăr grozav, Isabelle trebuia să recunoască. Dar, pe de altă parte, părinții văzuseră scoasă la vânzare mica patiserie care le plăcuse întotdeauna, exact în timpul

Respect pentru oameni și cărti

unui drum la bunici. Ah, dacă n-ar fi trecut atunci pe strada aceea!

Mama îi puse în față o cană cu ciocolată caldă și o cuprinse pe după umeri.

– Știu că ți-e dor de viață ta dinainte, Isabelle. Dar și aici se întâmplă lucruri interesante. Mâine la grădina zoologică e o serbare specială de Crăciun – cu renii, tiii minte?

Isabelle dădu din cap și zâmbi. Ciocolata fierbinte era foarte bună – cremoasă și dulce, iar mama pusese chiar și niște bezele deasupra. Își dădea toată silința să facă să se simtă bine. Și totuși, pentru ea, sărbătorile nu erau sărbători aici, chiar și dacă avea să ningă.

Isabelle se uită la pinguinul care trecu înnot pe lângă ei și râse. Pasărea păru să-i

Respect pentru natură și caini
măsoare rapid din ochi prin geamul lateral
al bazinului.

Tilly zburda în jur, tipând de încântare:

– Uite, Belle, ai văzut, ai văzut? Ai văzut pinguinul? Crezi că-i place căciula mea?

Tilly era înnebunită după pinguini. Purta căciuliță ei pinguin cu mănuși assortate, și toată ziua abia așteptase să-i vadă, chiar mai mult decât pe renii Moșului.

Încă un lucru bun aici, unde se mută seră, își spuse Isabelle cu hotărâre. Grădina zoologică era chiar la ieșirea din oraș, adică aproape de ei, și organiza constant evenimente speciale la care se întâmpla mereu câte ceva interesant. Mama spusese că puteau să-o viziteze oricât de des voiau.

Tilly își turtise nasul de geam și uguia împreună cu mami și tati la pinguini. Îi plăcea și lui Isabelle, dar pe ea o cam deranja mirosul.

– Mami... o atinse ea pe braț. Pot să mă duc să văd ce e pe partea cealaltă a aleii? În țarcul cel mare cu copaci și bolovani. Pot? Nu plec nicăieri altundeva, promit.

Mama aruncă o privire spre gardul înalt, care părea să înconjoare o movilă mare de pământ.

– Ai grijă, bine? Și stai acolo! Nu întârziem nici noi mai mult de cinci minute. Te ajungem din urmă.

De fapt, se gândi Isabelle, n-aveau nicio șansă să-o ia pe Tilly de lângă pinguini în cinci minute. Dar tăcu.

– Ne vedem puțin mai încolo, iî spuse mamei și se grăbi să urce scările pe lângă acvariul cu pinguini, fericită să scape de mirosul de pește.

Poate că la Polul Sud pinguinii nu miroseau atât de tare, își zise ea. Acolo era atât de frig, încât atenua orice iz neplăcut.

Când ieși pe alei, vântul tăios risipi mirosul, și Isabelle trase aer adânc în piept. Poate mama avea dreptate: în curând avea să ningă. Cerul căptătase culoarea aceea cenușiu-gălbuiie, apăsătoare, dinaintea zăpezii.

– Bună!... Isabelle? spuse cineva chiar în spatele ei, și Isabelle se răsuci iute, surprinsă.

Fetița din față ei se înfolise atât de tare într-o căciulă mare mițoasă și într-un fular pufos, încât lui Isabelle iî trebui o clipă să-o recunoască: era o colegă de clasă.